

зи скоро проминуваха край неж, и мамыхъ душж-тж и' да лети подирѣ имъ.

Кроткъкъ сънь унесе Райнж, але скоро страшенъ гласъ прѣкжсиж сънь-атъ и'. Райна ся стрѣсиж и ся събуди. Напрѣдѣ и' стоише Неда, и съ неисказанж радость цалуваше рж-ць-тѣ и'.

— Сега ты не си сама, Райно, рече Боинъ, бжди мирна, ты не си кдна помежду постници, другарка-та ти Неда к съ тебе.

— Охъ Царкынью, ако бѣ знала ты що ся чини сега на Прѣславъ? Руси обиколихж градъ, може вече и да ся го призели, каза Неда.

— Боже, Боже, бжди милостивъ, продума Райна.

— За кон-то Богъ помогнж, то к свръшено, а що ще да бжде за напрѣдъ Богъ к на помощь и за онова, каза Боинъ. Остани съ Богомъ, Райно, азъ отхождамъ на Прѣславъ, тамъ ся връшжтъ судьбы Божии.

— Царкынью! ето онъ-зи старецъ, кого-то азъ бѣхъ видѣла въ церквж, рече Неда, кога излѣзе Боинъ.

— Недо, той к стрико ми Боинъ, отговори Райна.